

Arrest

nr. 144 293 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 7 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 3 mei 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij inwoont bij het gezin van haar dochter, mevrouw [S. V.], en met haar te willen samen blijven. Echter, er dient gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene na het overlijden van haar echtgenoot alleen is komen te staan en zij in haar land van herkomst in een sociaal isolement verkeert, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart dat haar kleindochter nog in de Dominicaanse Republiek verblijft. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om voor korte tijd bij haar kleindochter te verblijven en dit in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 67 jaar in de Dominicaanse Republiek en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de bewering dat betrokkene kleindochter niet over de financiële middelen zou beschikken om haar grootmoeder te onderhouden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verklaart dat haar dochter in België, mevrouw [S. V.], regelmatig geld overmaakte via de kleindochter van betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter in de onmogelijkheid verkeert om dit nogmaals te doen en dit in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene tracht Nederlands te leren, tracht zich de Belgische gewoonten eigen te maken en respecteert de Belgische wettelijke normen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt zij volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt gesteld dat de aangehaalde elementen van verblijf en inspanningen tot integratie niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St nr 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie. Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de 2de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60,962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel en het begrip buitengewone omstandigheden derhalve te verengen tot een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster ruim 67 jaar in de Dominicaanse Republiek heeft verbleven, waardoor haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst.

Door de bestreden beslissing op deze redengeving te steunen, miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de in België bij de burgemeester van zijn verblijfplaats ingediende aanvraag.

De wet geeft geen definitie van deze 'buitengewone omstandigheden' en somt enkel in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Nergens echter bepaalt artikel 9bis Vreemdelingenwet een minimale verblijfsduur in België die de verzoeker dient te bewijzen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in respectievelijk het land van herkomst en België, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Vierde onderdeel van het middel:

Uit de motivering van de bestreden beslissing en in het bijzonder de 3de en 4de alinea blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster

weerhoudt omdat niet zou zijn aangetoond dat het voor verzoekster onmogelijk is om (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Opdat er sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden is het echter niet noodzakelijk vereist dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk zou zijn.

Volgens vaststaande rechtspraak is het voldoende dat dergelijke terugkeer voor de betrokkene een buitengewone inspanning zou betekenen.

(R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Daarenboven dient bij de beoordeling een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de aanvrager en anderzijds de Belgische Staat.

(R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29)

Het kan nochtans moeilijk ernstig worden betwist dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gesuggereerde oplossing, waarbij verzoekster ofwel bij haar kleindochter zou intrekken ofwel vanuit België financieel gesteund zou worden door haar in België verblijvende dochter (of een combinatie van beide), zelfs indien dit niet onmogelijk zou zijn, van verzoekster (en de andere betrokkenen) een buitengewone inspanning zou vragen.

Reeds in haar verzoekschrift gaf verzoekster aan dat een situatie van financiële steun vanuit België niet houdbaar was.

De materiële opvang van verzoekster in het gezin van haar dochter betekent vanzelfsprekend veel minder financiële belasting dan het moeten overmaken van geld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris maakte dan ook in de bestreden beslissing een te enge toepassing van de "buitengewone omstandigheden" en hield geen rekening met de aan dit dossier ten grondslag liggende realiteit en waaruit wel degelijk blijkt dat een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek van verzoekster een buitengewone inspanning zou vergen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Minstens is zij niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Van enige afweging tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de Belgische Staat anderzijds is in de bestreden beslissing geen spoor te vinden.

Nochtans werd deze onevenredigheid reeds expliciet door verzoekster opgeworpen in haar verzoekschrift.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft echter nagelaten hierop te antwoorden, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt. [...]"

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone

omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Specifiek wat de ingeroepen elementen van integratie betreft, kan verzoekster ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom deze elementen niet worden aanvaard. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat deze elementen op zich niet verantwoordelijk zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en aldus het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster stelt niet te begrijpen waarom haar integratie niet in aanmerking kan worden genomen als grond voor een verblijfmachtiging merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag, en de vraag of buitengewone omstandigheden voorliggen, betreft en niet de gegrondheid van de aanvraag. In zoverre verzoekster nog een belangenafweging wenst terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster stelt dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en met name het hierin vervatte begrip '*buitengewone omstandigheden*', heeft miskend door te oordelen dat de elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet moeten worden behandeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zij geeft aan dat deze elementen evengoed als buitengewone omstandigheden dienen te kunnen worden aangevoerd en als dusdanig dienen te worden beoordeeld, hetgeen in casu niet geschiedde.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met de door verzoekster in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België – met name dat zij tracht Nederlands te leren, dat zij tracht zich de Belgische gewoonten eigen te maken en dat zij de Belgische wettelijke normen respecteert –, doch oordeelde dat deze aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze reeds behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan in casu verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu hij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat verweerder stelt dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen irrelevant zouden zijn, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel vaststellen dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat de

door haar aangehaalde elementen van integratie, op enigerlei wijze een belemmering vormden om een beroep te doen op de reguliere procedure. Integendeel maakte verzoekster onder de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden geen enkele melding van haar integratie en betrok zij deze zelf enkel op de gegrondheid van haar aanvraag. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom de betreffende elementen van integratie voor verzoekster geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. In de thans voorliggende situatie kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder het begrip buitengewone omstandigheden heeft miskend of op dit punt een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

In zoverre verzoekster nog stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd miskend, en een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet, waar haar verblijf en integratie in België, en de hier opgebouwde banden, principieel niet in aanmerking zouden worden genomen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in enerzijds België en anderzijds haar land van herkomst, merkt de Raad op dat dit gestelde geen steun vindt in de motieven van de bestreden beslissing. De elementen van integratie in België werden zo niet weerhouden omdat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en nog niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Waar verweerder verwees naar het gegeven dat verzoekster ruim zevenenzestig jaar heeft verbleven in haar land van herkomst, betrof dit verder enkel een antwoord op de ingeroepen buitengewone omstandigheid dat zij in haar land van herkomst alleen is komen te staan en er in een sociaal isolement verkeert, niet op de ingeroepen elementen van integratie in België. Er blijkt ook geenszins dat verweerder een minimale verblijfsduur in België zou vereisen opdat de verblijfsaanvraag ontvankelijk zou kunnen worden verklaard. Ook hier wijst de Raad erop dat verweerder enkel heeft willen aangeven dat verzoekster zich, gelet op een verblijf van zevenenzestig jaar in haar land van herkomst, in het kader van de buitengewone omstandigheden niet kan beperken tot een algemene bewering niets of niemand meer te hebben in het land van herkomst waarop zij kan terugvallen indien zij de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen. Verzoekster maakt aan de hand van dit betoog geenszins aannemelijk dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Er kan op basis van de motieven van de bestreden beslissing ook nog niet worden vastgesteld dat verweerder bij de beoordeling van verzoeksters verblijfsaanvraag de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland zou hebben gehanteerd als criterium voor de buitengewone omstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het door verzoekster aangehaalde argument dat zij na het overlijden van haar echtgenoot in haar herkomstland alleen is komen te staan en aldaar in een sociaal isolement verkeert, niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid omwille van enerzijds de uitdrukkelijke verklaring van verzoekster dat haar kleindochter nog steeds in haar herkomstland verblijft, waarbij zij niet aantoonbaar niet tijdelijk bij haar te kunnen verblijven, en anderzijds het gegeven dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen beroep zal kunnen doen op vrienden, kennissen of andere familie in haar herkomstland, nu zij aldaar meer dan zevenenzestig jaar verbleef. Uit de bestreden beslissing volgt aldus dat verweerder het door verzoekster aangevoerde dat zij in haar herkomstland in een sociaal isolement verkeert niet weerhield omdat verzoekster dit gestelde niet aannemelijk maakte. Er blijkt geenszins dat verweerder dit argument dat verzoekster niets of niemand meer heeft in haar herkomstland als bewezen heeft aangenomen, doch niet aanvaardde omdat hieruit nog geen onmogelijkheid voortvloeit om terug te keren naar de Dominicaanse Republiek om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Er blijkt ook niet dat verweerder bij zijn beoordeling niet met alle voorliggende gegevens rekening hield of kennelijk onredelijk handelde. De Raad stelt zo vast dat verzoekster in haar aanvraag weliswaar aangaf dat haar kleindochter de (financiële) zorgen voor haar niet kan dragen, doch zonder als dusdanig aan te geven dat zij op zich niet tijdelijk bij haar kleindochter kan inwonen. Verzoekster betwist thans verder het gestelde niet dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat zij nog vrienden, kennissen of andere familie heeft in haar land van herkomst. Waar verweerder oordeelt dat een als buitengewone omstandigheid naar voor gebracht element niet kan worden aangenomen omdat het niet geheel strookt met een ander voorliggend element en daarnaast erg onwaarschijnlijk voorkomt gelet op andere elementen die de zaak kenmerken, kan niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend doordat een absolute onmogelijkheid om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen zou worden vereist.

Verweerder weerhield daarnaast het gestelde dat de kleindochter niet over financiële middelen zou beschikken om verzoekster te onderhouden niet als buitengewone omstandigheid, nu hij vaststelde dat zij tegelijkertijd aangaf reeds sinds enige tijd in het land van herkomst te worden onderhouden door haar

dochter in België en er niet blijkt dat de dochter vanuit België haar steun niet kan verzetten in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Verweerder stelde aldus in wezen enkel vast dat de door verzoekster naar voor gebrachte buitengewone omstandigheid dat haar kleindochter niet over de vereiste financiële middelen zou beschikken, niet kan volstaan om de vereiste buitengewone omstandigheden aan te tonen, nu deze dienen te worden beoordeeld in het licht van de feitelijke situatie zoals deze zich op dat ogenblik voordoet, hetgeen in casu de situatie is waarbij verzoekster zelf aangeeft dat in haar levensonderhoud in het land van herkomst wordt voorzien doordat haar dochter in België regelmatig geld overmaakt en zij het door haar gestelde dat dit niet langer mogelijk zou zijn in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag niet aantoonde. Wat het door verzoekster in de aanvraag gestelde betreft dat zij naar België is gekomen omdat een financiële steun door de dochter in België, waarbij op regelmatige basis geld werd overgemaakt via de kleindochter, moeilijk houdbaar werd, kan de Raad ook enkel vaststellen dat enige concrete, begrijpelijke toelichting waarom een verderzetting van deze geldelijke steun moeilijk houdbaar werd, volledig ontbreekt, te meer een tijdelijke steun in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Ook hier dient te worden aangenomen dat verweerder dit gestelde in de aanvraag niet weerhield als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekster dit niet aannemelijk maakte. Thans poogt zij op dit punt wel een toelichting te verstrekken, doch deze toelichting was niet opgenomen in de verblijfsaanvraag. Verweerder kon er derhalve geen rekening mee houden. Enige vanzelfsprekendheid op dit punt toont zij ook niet aan, gelet op het verschil in kosten van levensonderhoud dat tussen landen kan bestaan en het hierboven reeds vastgestelde dat niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst op zich niet zou kunnen inwonen bij haar kleindochter. Ook wat deze motivering van de bestreden beslissing betreft, kan de Raad niet vaststellen dat verweerder het begrip "*buitengewone omstandigheden*" heeft miskend, of op dit punt een absolute onmogelijkheid zou hebben vereist.

Verzoekster stelt verder nog dat in de bestreden beslissing – waar wordt gemotiveerd in het licht van het ingeroepen argument dat verzoekster thans inwoont bij het gezin van haar dochter, met wie zij samen wenst te kunnen blijven – het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt gelijkgesteld met het begrip "*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*", hetgeen een veel enger criterium zou zijn. In dit verband merkt de Raad op dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het stellen dat voormeld argument niet kan worden aangenomen omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt. Uit een lezing van de motivering op dit punt blijkt zo dat verweerder dit gestelde met name niet heeft aanvaard als een buitengewone omstandigheid, omdat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Hierbij wordt erop gewezen dat de verplichting om terug te keren geen breuk betekent van de familiale relaties, doch slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied betreft. Verzoekster uit geen enkele inhoudelijke kritiek op deze motivering. Zij brengt zo ook geen enkel argument aan waaruit blijkt dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland teneinde haar aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg zal hebben dat haar familiale banden met haar dochter zouden worden verbroken of dat er sprake is van een afhankelijkheid die verhindert dat zij tijdelijk wordt gescheiden van haar dochter. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Gelet op de gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in casu het begrip "*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" zou hebben gehanteerd als een strenger criterium bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden of dat hij de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het hierin vervatte begrip van de "*buitengewone omstandigheden*", miskende of in dit verband enige kennelijk onredelijke toepassing maakte.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster betoogt nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend, doordat verweerder niet zou hebben geantwoord op een door haar in haar aanvraag ingeroepen onevenredigheid tussen haar belangen en deze van de Belgische staat. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geantwoord op de verschillende in dit verband door verzoekster opgeworpen elementen die het volgens haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen en tot gevolg zouden hebben dat er sprake is van een dergelijke onevenredigheid. Verweerder stelde hierbij ook vast dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van verzoeksters recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat verweerder ten onrechte enig concreet argument zoals opgeworpen door verzoekster niet in aanmerking zou hebben genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu zij in België verblijft bij haar dochter en diens gezin en zij effectief van dit gezin deelt uitmaakt.

Haar verplichten naar de Dominicaanse Republiek terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoudt van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht.

Daarbij is er geen enkele garantie dat een in de Dominicaanse Republiek aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoekster en haar familie slechts een tijdelijk karakter zou hebben.

De bestreden beslissing spreekt ter zake zelf van een eventuele tijdelijke verwijdering.

Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoekster om de verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoekster om de aanvraag in de Dominicaanse Republiek te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. [...]”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient vooreerst te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden vrijstellen van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122; RvS 14 november 2005, 151.291; RvS 27 december 2005, nr. 153.189).

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing evenmin tot gevolg heeft dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat er geen sprake kan zijn van een *"inmenging"* in haar gezinsleven. Een onderzoek aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dringt zich derhalve niet op. Verzoeksters betoog waarbij zij aangeeft dat er duidelijk sprake is van een inmenging in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en verweerder niet aantoont dat de bestreden beslissing noodzakelijk zou zijn om één van de hierin opgesomde redenen, kan derhalve niet worden weerhouden. Bovendien gaat verzoekster er op dit punt aan voorbij dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). In casu betreft de bestreden beslissing slechts een antwoord op een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij het aan verzoekster toekwam elementen aan te brengen die aantoonen dat de wettelijke verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland disproportioneel zou zijn ten opzichte van het privé- of gezinsleven. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur ten onrechte geen rekening hield met bepaalde door haar ingeroepen elementen ter staving van deze beweerde disproportionaliteit, of een appreciatiefout maakte waar hij deze niet weerhield.

De vraag rijst in casu of er op verweerder een positieve verplichting rust die erop neerkomt dat verzoekster de mogelijkheid dient te hebben haar verblijfsaanvraag in België in te dienen op grond van haar privé- of gezinsleven in België. Daargelaten de vraag of in casu op afdoende wijze is aangetoond dat in de relatie tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewone affectieve banden te boven gaan, hetgeen vereist is opdat er sprake zou zijn van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven (cf. EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani/Frankrijk), wijst de Raad erop dat verweerder erkende dat de verplichting voor verzoekster om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg kan hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, doch oordeelde dat deze scheiding slechts tijdelijk is, dergelijke tijdelijke scheiding de gezinsbanden niet verbreekt en de verplichting om de reguliere procedure te volgen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. De bestreden beslissing houdt aldus geenszins een absoluut verbod in om het

Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Er kan niet worden vastgesteld dat deze beoordeling in casu kennelijk onredelijk is. Zo blijkt niet dat er sprake is van bijzondere banden van afhankelijkheid die op zich verhinderen dat zij de aanvraag indient via de gewone procedure. Zo voerde verzoekster aan in haar land van herkomst reeds financieel te worden ondersteund door haar dochter in België en bracht zij geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat een dergelijke financiële ondersteuning voor de duur van de behandeling van haar aanvraag niet langer redelijkerwijze mogelijk zou zijn, te meer nu verzoekster in wezen niet betwist dat zij ook nog een kleindochter en andere familie, vrienden of kennissen heeft in haar land van herkomst. Verzoekster wist ook, of diende te weten, dat het Schengenvisum waarmee zij naar België kwam op 20 december 2012 haar slechts een kort verblijf toestond, voor een duur van minder dan drie maanden, en dat zij, indien zij een verblijf beoogde van langere duur, hiertoe in haar herkomstland reeds het vereiste visum diende aan te vragen.

Verzoekster geeft nog aan dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen inhoudt dat voor een onbepaalde en onzekere duur een einde wordt gemaakt aan het gezinsleven met haar dochter, doch uit het feit dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend vanuit het buitenland een bepaalde tijd in beslag neemt, volgt nog niet dat verweerder ten onrechte zou hebben gesteld dat de loutere verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt die de familiale banden niet verbreekt en niet blijkt dat de verplichting de reguliere procedure te volgen disproportioneel zou zijn ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. De Raad benadrukt ook dat verzoekster reeds enige tijd gescheiden leefde van haar dochter en dat zij op grond van het haar toegekende visum kort verblijf geen verwachting kon koesteren voor een langere duur in België te kunnen verblijven of eens in België niet langer de wettelijk voorziene procedures te moeten naleven. Zij kan het gezinsleven met haar dochter verderzetten, op dezelfde wijze als zij voorafgaand aan haar komst naar België steeds heeft gedaan. Zij brengt geen concrete elementen aan dat zulks niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar verzoekster verder stelt dat geen garantie kan worden gegeven dat de in haar herkomstland aangevraagde verblijfsmachtiging ook daadwerkelijk zal worden toegestaan, merkt de Raad op dat verzoekster aldus reeds vooruit loopt op de mogelijke uitkomst van de door haar in haar herkomstland in te dienen aanvraag om tot verblijf van meer dan drie maanden in België te worden gemachtigd. De Raad merkt op dat het verzoekster, indien zij in haar herkomstland zou worden geconfronteerd met een negatieve beslissing ten gronde, steeds vrijstaat tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad en zich hierbij te beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt ten slotte in ieder geval ook vast dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar meerderjarige dochter en diens gezin in haar land van herkomst of elders te verblijven.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS